

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Dukesa a členov senátu JUDr. Juraja Semana, JUDr. Zuzany Ďurišovej, JUDr. Aleny Priecelovej a JUDr. Jany Zemaníkovej, v právnej veci žalobcu **F.**, proti žalovanému **V.**, zastúpenému JUDr. M., **o určenie neplatnosti zmluvy o predaji podniku**, ktorá sa viedla na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Cbs 89/03, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. augusta 2004, č. k. 9 Cbs 89/03–309 v znení opravného uznesenia z 15. novembra 2004, č. k. 9 Cbs 89/03–350 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2005, č. k. 6 Obo 11/2005, 6 Obo 12/02005–430, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. augusta 2004 v znení opravného uznesenia z 15. novembra 2004 zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal určiť, že zmluva o predaji podniku č. 2201/2002, uzatvorená 14. januára 2003 medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, je neplatná. Zároveň žiadal určiť, že žalobca je vlastníkom privatizovaného majetku z uvedenej zmluvy o podniku, ktorý je v žalobe vymenovaný. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému 8 356 245,-- Sk náhrady trov konania.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom zo 6. októbra 2005 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil. V časti o trovách konania rozsudok zmenil tak, že žalovanému priznal len 329 854,-- Sk.

Oba sudy vychádzali zo skutkového zistenia, že 14. januára 2003 uzatvorili účastníci konania zmluvu o predaji podniku. Jej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k veciam, peňažným prostriedkom, prevod práv a iných majetkových hodnôt, ktoré slúžili alebo mali slúžiť na prevádzku príspevkovej organizácie V.. V zmluve bolo dohodnuté, že kupujúci zaplatí celú kúpnu cenu 20 mil. Sk v jednej splátke na účet predávajúceho do 30 dní od uzatvorenia zmluvy. Žalovaný pred uzavretím zmluvy predložil čestné vyhlásenie z 21. novembra 2002, v ktorom uviedol, že peňažné prostriedky na kúpu podniku nadobudol legálnym spôsobom z finančnej výpomoci - pôžičky. K čestnému vyhláseniu pripojil potvrdenie od Č., z 13. augusta 2002 o vinkulácii 20 mil. Sk, určených pre P. SR na zaplatenie kúpnej ceny za sprivatizovaný majetok na účet F. (ďalej len F.) a potvrdenie správcu dane, že P. má ku dňu 4. novembra 2002 vyrovnané daňové povinnosti voči štátnemu rozpočtu SR. Kúpnu cenu napokon žalovaný nezaplatil z peňazí, vinkulovaných v Č. ale z peňazí, získaných pôžičkou od S..

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že ani jeden z dôvodov, z ktorých žalobca vyvodzuje neplatnosť zmluvy, nie je daný. Vinkuláciu urobil žalovaný podľa podmienok a pokynov Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR. Žalobca bez vedomia žalovaného vinkuláciu zrušil. Žalovaný napriek krátkosti času zabezpečil peňažné prostriedky z iného zdroja a kúpnu cenu riadne a včas zaplatil. Zákon č. 221/1994 Z. z. neupravuje, z akých prostriedkov možno zaplatiť privatizačnú kúpnu cenu a len ako sa majú preukazovať. Žalovaný v súlade so zákonom pôvod prostriedkov preukázal a žalobca ním použitý spôsob akceptoval. Splnil aj podmienku, že vinkuláciu možno zrušiť len so súhlasom F.. Konanie žalovaného nemožno považovať ani za obchádzanie zákona, ani za uvedenie do omylu. Žalovaný omyl nevyvolal a o skutočnosti, že F. dal súhlas na uvoľnenie vinkulácie nevedel, keďže mu nebola známa korešpondencia medzi F. a bankou. Žalobca bol informovaný o všetkých skutočnostiach, ktoré viedli k tomu, že cena bola zaplatená z iných zdrojov a súhlasil s tým. Odvolací súd sa s dôvodmi, pre ktoré súd prvého stupňa nepovažoval zmluvu za neplatnú, stotožnil. V rozsudku okrem iného uviedol, že preto ani neexistoval právny dôvod pre určenie vlastníctva žalobcu k majetku, uvedenému v žalobe.

Proti obom rozsudkom podal na podnet žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní uviedol, že oba sudy sa neriadili dôsledne príslušnými ustanoveniami zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (§ 1 ods. 1, § 5, § 10 ods. 1 a § 10a ods. 2 písm. d/ a zákona č. 221/1994) o preukazovaní pôvodu finančných prostriedkov pri privatizácii (§ 1, § 4 a § 5). Zo spisu súdu prvého stupňa vyplynulo, že Č. 13. augusta 2002 vydalo potvrdenie o vinkulácii finančných prostriedkov 20 mil. Sk, určených pre P., určený na zaplatenie kúpnej ceny za sprivatizovaný majetok na účet F.. Z oznámenia banky z 10. februára 2004 však vyplynulo, že vinkulované peniaze neboli určené pre žalovaného, ale pre tretiu osobu, na žiadosť ktorej boli viazané peňažné prostriedky uvoľnené. Žalobca v čestnom vyhlásení uviedol, že peňažné prostriedky, určené na nadobudnutie podniku, V. nadobudol legálnym spôsobom z finančnej výpomoci – pôžičky a k prehláseniu pripojil potvrdenie o vinkulácii a potvrdenie správcu dane, že má k 4. novembru 2002 vyrovnané daňové povinnosti. Peňažné prostriedky, ktoré boli vinkulované, boli majetkom Ing. E., ktorý ich na základe zmluvy o finančnej výpomoci poskytol žalovanému, čo žalovaný v čestnom vyhlásení neuviedol.

S poukazom na znenie § 4 písm. a) až e) zákona č. 221/1994 z. z. o preukazovaní pôvodu finančných prostriedkov pri privatizácii, je zrejme že žalovaný nepreukázal pôvod finančných prostriedkov, určených na zaplatenie kúpnej ceny čestným vyhlásením o ich zdroji a doložením príslušných zákonom požadovaných dokladov. Ani z čestného vyhlásenia žalovaného z 21. novembra 2002 a ani z potvrdenia o vinkulácii, ktoré žalovaný predložil žalobcovi nevyplýva, že finančné prostriedky, určené na zaplatenie kúpnej ceny, vinkulované v banke, nie sú jeho vlastníctvom a sú žalovanému poskytnuté na základe zmluvy o finančnej výpomoci s treťou osobou. Žalovaný bol povinný uviesť zdroj finančných prostriedkov v samotnom čestnom vyhlásení a to z dôvodu, že podľa citovaného zákona (§ 4 písm. a/), bol súčasne povinný predložiť aj potvrdenie príslušného správcu dane o splnení daňovej povinnosti tejto tretej osoby voči štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, keďže nešlo o banku, resp. poisťovňu. Žalovaný kúpnu cenu následne uhradil finančnými prostriedkami, získanými na základe zmluvy o pôžičke, uzatvorenej so S. 5. februára 2003. Ani túto skutočnosť neuviedol v čestnom vyhlásení a chýbal aj doklad, potvrdzujúci splnenie daňovej povinnosti tohto subjektu. Žalovaný nesplnil povinnosti, ustanovené zákonom (i v zmluve obsiahnuté), v dôsledku čoho je podľa § 5 zákona č. 221/1994 Z. z. zmluva o predaji podniku zo zákona neplatná.

Názor súdu prvého stupňa, že žalovaný splnil podmienky, stanovené zákonom, keďže zákon nestanovuje, aké finančné prostriedky sa môžu použiť na úhradu kúpnej ceny, ale ako sa má preukazovať pôvod týchto finančných prostriedkov, nekorešponduje so znením zákona č. 221/1994 Z. z. Účelom zákona, ako to vyplýva i zo samotného názvu zákona, je preukázanie pôvodu tých finančných prostriedkov, ktoré majú byť použité na nadobudnutie vlastníctva k majetku v privatizácii. Povinnosť preukázať pôvod finančných prostriedkov kupujúcim sa týka len tej časti finančných prostriedkov, ktorými kupujúci mieni zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu. Spôsob, akým kupujúci preukazuje pôvod finančných prostriedkov, je uvedený v § 4 tohto zákona, podľa ktorého je povinný v čestnom vyhlásení uviesť zdroj ich nadobudnutia. Následne zákon v súvislosti s uvedením zdroja nadobudnutia finančných prostriedkov spája povinnosť kupujúceho doložiť doklad, potvrdzujúci legálnosť tohto zdroja. Zdrojom finančných prostriedkov môžu byť v zmysle citovaného zákona úvery, pôžičky, finančné prostriedky, získané z poisťných zmlúv, resp. vlastné finančné prostriedky kupujúceho, uložené na účte v banke. Je zrejmé, že subjektmi, poskytujúcimi zdroj finančných prostriedkov v procese privatizácie, môžu preto byť banky, poisťovne, právnické a fyzické osoby, za predpokladu, že majú splnenú daňovú povinnosť. V konkrétnom prípade bol žalovaný povinný v čestnom vyhlásení uviesť zdroj finančných prostriedkov, teda to, že ich nadobudol na základe Zmluvy o finančnej výpomoci, uzatvorenej s Ing. E. a súčasne bol povinný k čestnému vyhláseniu pripojiť potvrdenie príslušného správcu dane, že Ing. E. má splnenú daňovú povinnosť.

K názoru odvolacieho súdu, že určenia neplatnosti zmluvy o prevode podniku by sa žalobca mohol domáhať len pre neplnenie podmienok stanovených vládou a zakotvených v zmluve zo strany žalovaného, uviedol, že predmetom preskúmaného konania bolo určenie neplatnosti zmluvy o predaji podniku a nie rozhodnutia vlády v procese privatizácie. Rozhodnutím vlády boli stanovené podmienky prevodu konkrétneho majetku štátu, ktoré boli následne žalobcom zapracované do zmluvy o predaji podniku. Časť zmluvných podmienok, týkajúcich sa kúpnej ceny, predstavovala súčasne zákonné podmienky pre možné nadobudnutie vlastníctva privatizovaného majetku. Žalobca, ako jedna zo strán dvojstranného právneho úkonu, ktorého platnosť bola v dôsledku znenia zákona č. 221/1994 Z. z. spochybnená, bol preto aktívne legitimovaný na podanie žaloby na určenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu a mal na určení neplatnosti naliehavý právny záujem. Preto sa žalobca mohol na súde domáhať určenia neplatnosti zmluvy o predaji privatizovaného majetku aj z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok kupujúcim, keď táto neplatnosť

vyplýva zo zákona (§ 5). Súd bol povinný z uvedeného hľadiska posudzovať plnenie tak zmluvných, ako aj zákonných podmienok pri prevode vlastníctva privatizovaného majetku.

Dôkazy, nachádzajúce sa v súdnom spise, neodôvodňujú záver odvolacieho súdu, že vinkuláciu zrušil žalobca a tým zapríčinil platobnú insolventnosť žalovaného vo vzťahu k predmetu sporu. Samotná banka v oznámení z 10. februára 2004 uviedla, že vinkuláciu zrušila na základe žiadosti jej klienta, ktorým nebol ani žalobca a ani žalovaný. Z obsahu listu žalobcu z 10. januára 2003, adresovaného Č. vyplýva, že žalobca súhlasil so zrušením vinkulácie finančných prostriedkov s tým, že tieto budú bez zbytočného odkladu poukázané na účet žalobcu z titulu úhrady kúpnej ceny. Banka vinkulované finančné prostriedky nepoukázala na účet žalobcu, z čoho však nemožno vyvodit' záver, že žalobca zrušil vinkuláciu a vytvoril tak faktický stav neumožňujúci žalovanému uhradiť kúpnu cenu podľa dohodnutých podmienok.

Žalobca s mimoriadnym dovolaním súhlasil. Vo vyjadrení k nemu uviedol, že nepovažuje za správny záver odvolacieho súdu, že nemožno žiadať, aby žalovaný uhradil kúpnu cenu z prostriedkov, ktorých legálnosť preukázal v súlade so zákonom o preukazovaní pôvodu finančných prostriedkov pri privatizácii. Rozlišovanie finančných prostriedkov a ich preukazovania pred uzatvorením zmluvy a skutočné zdroje, z ktorých sa cena zaplatila, je obchádzaním zákona. Privatizáciou sa rozumie celý proces prevodu majetku štátu na iné osoby a nielen časť tohto procesu do uzavretia zmluvy. Žalovaný obišiel zákon tým, že kúpnu cenu nezaplatil zo zdrojov, ktoré preukazoval pred uzatvorením zmluvy a legálnosť zdroja, z ktorého peniaze skutočne zaplatil, nepreukázal.

Žalovaný žiadal mimoriadne dovolanie zamietnuť. Vo vyjadrení k dovolaniu okrem iného uviedol, že v čestnom vyhlásení uviedol zdroj finančných prostriedkov, keď výslovne uviedol, ako zdroj pôžičku. V § 4 zák. č. 221/94 Z. z. sú spôsoby, ako možno preukázať pôvod finančných prostriedkov, stanovený alternatívne a je na kupujúcom, ktorú z možností použije. Zo žiadneho ustanovenia citovaného zákona nevyplýva, že musí uviesť, kto mu pôžičku poskytol. Poukázal nato, že žalobca ani pri uzavretí zmluvy ani neskôr nespochybňoval, že žalobca splnil všetky povinnosti, súvisiace s preukazovaním pôvodu finančných prostriedkov. Žalobca ešte ani v žalobe, podanej 17. júla 2003, nevyvodzoval neplatnosť zmluvy z nedostatkov pri preukazovaní pôvodu prostriedkov, ale zo skutočnosti, že nebol preukázaný pôvod prostriedkov, z ktorých bola skutočne cena zaplatená. Uvedený

dôvod, ktorého sa dovoľáva aj generálny prokurátor, po prvýkrát uplatnil až v podaní z 15. júla 2004, teda rok a pol po uzavretí zmluvy. K časti mimoriadneho dovolania, zaoberajúcej sa právnym záujmom žalobcu na určenie neplatnosti zmluvy uviedol, že žalobca naliehavý právny záujem na určenie nepreukázal. I keď žalobca nemal právny záujem na určenie neplatnosti zmluvy, súd prvého stupňa žalobu nezamietol pre nedostatok právneho záujmu, ale z vecných dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O. s. p.), po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e O. s. p., vec preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) v napadnutom rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Neplatný je právny úkon, ktorý trpí vadami, s ktorými zákon spája jeho neplatnosť. Občiansky zákonník okrem iných dôvodov v § 39 za neplatné stanovuje právne úkony, ktoré svojim obsahom alebo účelom odporujú zákonu, alebo ho obchádzajú, alebo sa priečia dobrým mravom. Platnosť, či neplatnosť právneho úkonu možno posudzovať len so zreteľom na okolnosti, ktoré existovali v čase jeho urobenia. Znamená to, že právny úkon, ktorý v čase urobenia zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám a bol preto platný, sa v dôsledku skutočností, ktoré nastali po jeho vzniku, nemôže dodatočne stať neplatným (a naopak). Dôvodom neplatnosti zmluvy nemôže preto byť ani neplnenie zmluvných povinností, vyplývajúcich zo samotnej posudzovanej zmluvy.

Platí to aj pre neplatnosť podľa § 5 zákona č. 221/1994 Z. z., podľa ktorého F. uzavrie zmluvu o predaji privatizovaného majetku len vtedy, ak sú splnené povinnosti podľa tohto zákona, inak je zmluva neplatná.

Vzhľadom na uvedené bolo pre posúdenie platnosti spornej zmluvy zo 14. januára 2003 o predaji podniku V., z pohľadu uvedeného zákona významné (okrem všeobecných požiadaviek na platnosť zmluvy) len to, či podmienky stanovené v §§ 2, 3 a 4 citovaného zákona boli splnené v čase jej vzniku (uzavretia). Bez významu pre posúdenie platnosti zmluvy preto boli okolnosti, za akých došlo ku skutočnému zaplateniu kúpnej ceny. Z uvedeného dôvodu nemohla obstať žaloba v pôvodnom znení, podľa ktorého žalobca za dôvod neplatnosti zmluvy považoval skutočnosť, že kúpna cena nebola zaplatená

z pôvodne proklamovaného zdroja, ku ktorému žalovaný vyhlásením a potvrdením preukazoval pôvod, ale z iných prostriedkov, ktorých pôvod žalovaný predpísaným spôsobom nepreukazoval. Žalobca v žalobe okrem iného uvádzal, že v čase uzavretia zmluvy *bola* formálne splnená podmienka povinného preukazovania pôvodu peňažných prostriedkov, určených na zaplatenie kúpnej ceny, ale následne po nadobudnutí účinnosti zmluvy došlo k zmene podstatných okolností, za ktorých by žalobca zmluvu určite neuzavrel. Inak povedané *bol* uvedený do omylu (bod IV žaloby).

Pre neplatnosť zmluvy môžu byť významné len také skutočnosti, ktoré ovplyvňovali rozhodovanie a konanie účastníka zmluvy pri jej uzatváraní. Okolnosti, ktoré nastali po uzavretí zmluvy, nemôžu spätne ovplyvňovať konanie účastníka zmluvy a spôsobovať jeho omyl pri uzavretí zmluvy. Odhliadnuc od uvedeného je podľa § 49a Obč. zák. pre neplatnosť zmluvy významný omyl len vtedy, ak ho vyvolala druhá strana, alebo o ňom vedela. Z obsahu spisu je však zrejmé, že kúpna cena bolo uhradená z iného, ako pôvodne predpokladaného zdroja s vedomím a súhlasom žalobcu a žalobca ju prijal. Žalovaný takýmto postupom omyl žalobcu ani nevyvolal ani nezneužil.

Žalobca až v podaní z 15. júla 2004 rozšíril dôvody, pre ktoré považuje zmluvu za neplatnú o ďalšie, ktorých sa v podstate dovoľáva aj generálny prokurátor. Dovolací súd ani tieto dôvody nepovažoval za opodstatnené.

Zákon č. 221/1994 Z. z. o preukazovaní pôvodu finančných prostriedkov pri privatizácii neupravuje, aké finančné zdroje môže kupujúci použiť na zaplatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku. Stanovuje povinnosť preukázať pôvod prostriedkov a spôsoby, akými možno ich pôvod preukazovať. Základným prostriedkom preukazovania je čestné vyhlásenie o ich zdroji, ktoré má byť doložené ďalším dokladom. Druh a obsah dokladu zrejme závisí na spôsobe nadobudnutia prostriedkov, ktoré majú byť v privatizácii použité. Uvedený zákon v § 4 písm. a/ umožňuje pôvod prostriedkov preukazovať potvrdením príslušného správcu dane o splnení daňovej povinnosti voči štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, vzťahujúcej sa na zdroj finančných prostriedkov, uvedených v čestnom vyhlásení. Ako alternatívne prostriedky (použitie spojky alebo) zákon stanovuje

- doklad banky o poskytnutí úveru, pôžičky alebo o ich príslube (§ 4 písm. b),
- doklad o plnení poisťovne na základe poisťnej zmluvy (§ 4 písm. c),

- výpis z účtu v banke, potvrdzujúci sumu finančných prostriedkov, uvedených v čestnom vyhlásení vo výške, ktorá je potrebná na uskutočnenie kúpy (§ 4 písm. d),
- potvrdenie banky o výške vkladu na vkladnej knižke potrebnej na uskutočnenie kúpy (§ 4 písm. e).

Formulácia uvedených ustanovení nie je celkom presná a len naznačuje, že druh dokladu závisí na spôsobe (forme, druhu) zadováženia prostriedkov, ktoré sa majú použiť na privatizáciu. Je však zrejmé, že každý z nich postačuje, pričom nie je možné vylúčiť ani ich vzájomnú kombináciu. Znenie § 4 písm. a/ v spojení s písm. d/ a e/ naznačuje, že ide o preukázanie prostriedkov, ktoré patria kupujúcemu, pričom ak má peniaze uložené v peňažnom ústave, na ich preukázanie stačí výpis z účtu alebo potvrdenie o výške vkladu na vkladnej knižke a nevyžaduje sa potvrdenie správcu dane. Alternatívou preukázania prostriedkov, pochádzajúcich z poisťného plnenia, dokladom od poisťovne je, ak boli vyplatené a uložené v peňažnom ústave, výpis alebo potvrdenie podľa písm. d/ alebo e/. Zo znenia písm. b/ je zrejmé, že zdrojom úhrady kúpnej ceny nemusia byť prostriedky, ktoré sú majetkom kupujúceho. V tejto súvislosti sa žiada upozorniť na rozdiel medzi pôžičkou, ktorá je tzv. reálnym kontraktom a vzniká až reálnym poskytnutím peňazí a úverom, ktorý ako kontrakt konsenzuálny vzniká už uzavretím zmluvy o úvere bez ohľadu na čas plnenia, pričom k plneniu napokon ani nemusí dôjsť. Navyše banky poskytujú len úvery, nie pôžičky. Z gramatického znenia a väzby jednotlivých spôsobov preukazovania okrem iného vyplýva, že použitie žiadneho z potvrdení alebo dokladov uvedených v písm. b/ až e/ nevyžaduje zároveň doloženie aj potvrdenia správcu dane podľa písm. a/. V zásade stačilo, aby žalovaný predložil potvrdenie správcu dane, že má splnené daňové povinnosti, avšak len vtedy, ak by v privatizácii mienil použiť vlastné prostriedky (v takom prípade by sa potvrdenie daňového orgánu vzťahovalo na tieto prostriedky). Keďže na zaplatenie kúpnej ceny nemali byť použité jeho vlastné prostriedky, musel zdroj doložiť niektorým zo spôsobov upravených v písm. b/ až e/. V takom prípade už nemusel pôvod prostriedkov preukazovať potvrdením podľa písm. a/, a to ani vtedy, keď ich získal pôžičkou, úverom alebo obdobným spôsobom. Zo zákona nevyplýva, že v takom prípade je treba preukazovať zdroj, z ktorého peňažné prostriedky získala osoba, ktorá ich kupujúcemu na základe pôžičky, úveru alebo obdobného vzťahu poskytla.

Z obsahu spisu vyplýva, že podľa pôvodného zámeru mala byť kúpa podniku financovaná tak, že prostriedky vo výške 20 mil. Sk žalovanému mal na základe zmluvy

nazvanej „zmluva o finančnej výpomoci“ poskytnúť Ing. E. a to tak, že prostriedky vinkuluje v prospech F. na účel uvedený v zmluve – zaplatenie kúpnej ceny za kupovaný podnik. Z dôvodov už uvedených nešlo o pôžičku, ani o úver. Išlo o nepomenovanú zmluvu s presne vymedzeným účelom a právami a povinnosťami účastníkov (§ 269 ods. 2 Obch. zák., resp. § 51 Obč. zák.). Jej účelom bolo poskytnutie prostriedkov so zabezpečením, že budú použité len na predpokladaný účel, s možnosťou preukázať predávajúcemu, že prostriedky sú k dispozícii a zabezpečiť mu ich vyplatenie po splatnosti. Je to štandardný spôsob financovania akéhokoľvek obchodu. Zo žiadneho z ustanovení zák. č. 221/1994 Z. z. nevyplýva, že by bola takáto forma získania a použitia finančných prostriedkov v privatizácii nedovolená.

Vinkukácia sa uskutočnila, o čom Č. vydala potvrdenie. Toto potvrdenie obsahuje označenie banky, čísla účtu, výšku vinkulovanej čiastky, účel na aký sa majú použiť, komu sa majú poukázať a v čí prospech (v mene koho) bude platba uskutočnená. Z potvrdenia je zrejmé, že prostriedky nie sú určené pre žalobcu, ale na to, aby sa za neho zaplatila kúpna cena pre F..

V čestnom vyhlásení k zmluve č. 2201/2002 žalovaný vyhlasuje, že finančné prostriedky nadobudol z finančnej pomoci – pôžičky a uvádza sa v ňom, že sa pripája potvrdenie o vinkulácii. I keď použitý výraz – *pôžička*, nezodpovedá celkom právnomu charakteru vzťahu medzi žalovaným a Ing. P., ide o výraz, ktorý sa bežne v praxi používa, s významom poskytnutia peňažných prostriedkov, ktoré je treba vrátiť. Zo zák. č. 221/1994 Z. z. nevyplýva, že v čestnom potvrdení alebo potvrdení banky musí byť uvedené meno osoby, ktorá kupujúcemu prostriedky poskytla (požičala).

Potvrdenie o vinkulácii v spojení s údajmi uvedenými v čestnom vyhlásení tak spája výpis z účtu podľa § 4 písm. d/ s potvrdením o poskytnutí pôžičky (alebo o obdobnom vzťahu) podľa § 4 písm. b/. Z uvedených dokladov tak vyplýva spôsob financovania, i to, že na zaplatenie kúpnej ceny, sa použili prostriedky, nepatriace kupujúcemu.

Dovolací súd dospel k záveru, že v čase uzavretia spornej zmluvy boli splnené podmienky preukázania pôvodu finančných prostriedkov v privatizácii tak, ako to vyžaduje zák. č. 221/1994 Z. z. Zmluva o kúpe podniku preto, z dôvodov vytýkaných žalobou aj mimoriadnym dovolaním, nie je neplatná. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý žalobu

z uvedeného dôvodu zamietol a odvolacieho súdu, ktorý rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil, je vecne správne. Keďže vlastníctvo k majetku žalobca vyvodzoval z neplatnosti zmluvy, je vecne správne zamietnutie žaloby aj v časti o určení vlastníctva. Z uvedených dôvodov dovolací súd mimoriadne dovolanie zamietol.

Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní považoval za splnenú podmienku preukázania naliehavého právneho záujmu na určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.) oboch častí žaloby (určenie neplatnosti zmluvy a určenia vlastníctva) a žalobu zamietol z vecných dôvodov (opravné uznesenie z 15. novembra 2004 č. k. 9 Cbs 89/03–350). Keďže otázkou naliehavého právneho záujmu sa dovolateľ síce v mimoriadnom dovolaní zaoberá, zaujíma však rovnaké stanovisko ako súd prvého stupňa, dovolací súd správnosť rozhodnutia z tohto pohľadu nepreskúmaval.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, patrí mu preto náhrada trov dovolacieho konania. Podľa § 148a ods. 2 O. s. p. povinnosť nahradiť trovy konania má žalobca, na koho podnet generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie. Úspešný žalovaný však náhradu trov konania nežiadal, preto mu dovolací súd náhradu trov nepriznal (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2009

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu